

**ועדת שחרורים במקום מושבה בבית הסוהר קציעות
לפי חוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א - 2001**

וש"ר 19-09-26709 (אסיר) נ' מדינת ישראל

בפני לפני יו"ר ועדה, כבוד השופטת זהר דולב להמן
חברת ועדה - גב' מימי גילוף, חינוך
חברת ועדה - גב' בת שבע זידמן, עו"ס
נציג שב"ס - מר טל מאור
מזכירת ועדה - גב' אוראל עזר

המבקש אסיר
ע"י ב"כ עו"ד עביר בכר

נגד

המשיבה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד לואי עזאם

החלטה

- 1 בהתאם להוראות סעיף 9 לחוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א-2001 (להלן: החוק), שקלה הוועדה
- 2 הסיכון הצפוי משחרורו של האסיר לשלום הציבור ולביטחון המדינה, סיכויי שיקומו של האסיר
- 3 והתנהגותו בכלא. לשם כך הביאה הוועדה בחשבון, בין השאר, נתונים אלה:
- 4 1. האסיר מרצה מאסר ראשון למשך 6 שנים בגין עבירות נשיאת נשק, אימונים צבאיים אסורים,
- 5 הן לפי סעיף 143(א)(2) לחוק והן לפי סעיף 143(ב) לחוק, ניסיון לנשיאת נשק, קשירת קשר לפשע,
- 6 ניסיון שוד וקשירת קשר לסיוע לאויב במלחמה. בהתאם להכרעת הדין המשלימה ובהתאם לפסק
- 7 הדין של בית המשפט העליון, המבקש היה חלק מחוליה שארגן מי שהיה נאשם 1 בכתב האישום,
- 8 אשר שמה לעצמה יעד לבצע פיגוע ירי נגד יהודים המגיעים להתפלל בהר הבית ונגד כוחות
- 9 המשטרה המוצבים במקום. במסגרת פעילות החוליה, למד המבקש מנאשמים 1 ו-2 לפרק
- 10 ולהרכיב אקדח ולירות באקדח. המבקש יחד עם נאשם 5 ניסה לשאת מטען. המבקש ניסה לחטוף
- 11 נשק באבו טור, ניסיון שכלל תכנון ונסיעה ברכב בכוונה למצוא אנשי משטרה וחיילים מהם ניתן
- 12 לחטוף כלי נשק. בבית המשפט העליון הורשע המבקש גם בעבירת ניסיון שוד שכללה ניסיון
- 13 חטיפת נשק משוטר וכן קשירת קשר לסיוע לאויב במלחמה. בנוגע לעבירה האחרונה, קבע בית
- 14 המשפט העליון כי המבקש, אשר גויס כאמור על ידי מי שהיה נאשם 1 בכתב האישום, לצורך
- 15 ביצוע תכנית במסגרתה ביקשו לגייס 300 לוחמים לשם כיבוש הר הבית, צירף אנשים נוספים
- 16 לתכנית זו, נכח בפגישות שהתקיימו בין חברי החוליה, במסגרתן נקשר הקשר לבצע פיגוע בהר
- 17 הבית, והיה שותף למרבית המעשים והפעילויות שבוצעו על ידם. משכך, קבע בית המשפט העליון
- 18 כי המבקש היה חלק מ"המעגל הפנימי" של הפעילות העבריינית והיה שותף לקשר הכללי לפעול
- 19 לשם ביצוע פיגוע נגד מתפללים יהודים בהר הבית. נקבע כי המבקש פעל לגיוס חברים נוספים
- 20 לחוליה, השתתף באימונים צבאיים לצורך קידום התכנית, ניסה לפוצץ יחד עם אחרים מטען
- 21 צינור ויצא לאתר שוטרים על מנת לחטוף את נשקם. מכלול העבירות בהן הורשע המבקש חמורות
- 22 ומלמדות על המסוכנות הרבה הנשקפת מהמבקש.

**ועדת שחרורים במקום מושבה בבית הסוהר קציעות
לפי חוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א - 2001**

וש"ר 19-09-26709 (אסיר) נ' מדינת ישראל

2. התנהגות האסיר בכלא תקינה באופן כללי. אין לחובת האסיר עבירות משמעת, אולם לחובתו ארבעה חמ"נים שליליים, שענינם התנהגות שלילית, הימצאות רט"ן וחומר כתוב. עיון בחמ"נים מלמד כי הגם שאין להקל ראש בחומרתם, רק שניים מהם מוצלבים וענינם בעיקר אלימות בין אסירים. על פי הפסיקה, התנהגות תקינה בכלא מהווה שיקול לגיטימי, אך לא מכריע [ראו והשוו עת"א 51625-12-18 מדינת ישראל נ' מנצור (31.12.18) - להלן: ענין מנצור] ולא די בהתנהגות ללא דופי כדי ללמד על זניחת הקו האידיאולוגי [ראו והשוו עת"א 41888-11-18 מדינת ישראל נ' צופי ואח' (27.11.18) - להלן: ענין צופי].
3. חוות דעת שב"כ בעניינו של האסיר מתייחסת לחומרת מעשיו ונרשם כי שב"כ מתנגד לשחרור המוקדם, על אף שאין מידע מתקופת מאסרו. מקובלת עלינו טענת ב"כ האסיר, כי חו"ד שב"כ היא כללית ולא מתייחסת באופן קונקרטי לאסיר ולמסוכנות הנשקפת ממנו - אולם נקבע בפסיקה כי על הועדה לתת משקל לחוות דעת שב"כ גם כשמדובר בחוות דעת כללית, שנרשמה מתוך תפיסה של מסוכנות פוטנציאלית ומבלי להתייחס לטעמים פרטניים רלבנטיים לאסיר שבפנינו. מדובר בחוות דעת המבוססת על שיקולים מקצועיים והערכת הסיכונים לביטחון המדינה והציבור, ועל כך יש להעניק לה משקל, אף אם לא מכריע [ראו והשוו ענין צופי וענין מנצור]. בניגוד למצב שנדון ברע"ב 4878/06 מדינת ישראל נ' עודה סמיר (13.9.06), הרי שבעניינו, שב"כ לא הסתפק בהצגתן של הראיות שעמדו בבסיס הרשעת המבקש, אלא מתייחס באופן מפורט בהשלכות שיש לעבירות בהן הורשע המבקש. זאת ועוד, מחוות דעת שב"כ עולה כי בהתאם לבחינה אמפירית שערך בקרב פעילי טרור רבים, לאחר עבודת איסוף וסיכול מול איומי טרור במרחב ירושלים, יהודה ושומרון - נמצא כי השלמת תקופת הכליאה מהווה רכיב משמעותי בסיכול פעולות טרור, מהנתונים עולה אחוז גבוה של אסירים החוזרים לבצע עבירות על רקע אידיאולוגי, תוך הסלמה בחומרת העבירות וכי אין במאסר כדי להקהות מהמסוכנות האידיאולוגית בעיקר כי בקשר נשמר הקשר עם ארגון הטרור ופעיליו. בהקשר זה ראינו לנכון לחזור על הדברים שנרשמו בסעיף 6.2 לחוות הדעת, כי בהעדר אינדיקציה ממשית לזניחת הקו האידיאולוגי, שהנחה את המבקש במעשיו - קיימת רמת סיכון גבוהה משחרורו המוקדם, שאין בחלוף הזמן כדי להקהותו.
4. באי כוח הצדדים עמדו באריכות על המעשים שנקבע כי האסיר ביצע ועל העבירות בהן הורשע בגלגוליו השונים של התיק. באת כוח האסיר, אשר טענה לזכות האסיר כל שניתן היה לטעון, אף טענה, כי יש לתת משקל לתקופה בה האסיר היה משוחרר לאחר גזר הדין בבית המשפט המחוזי ועד שהתייצב לריצוי המשך עונש המאסר, לאחר קבלת הערעור. האסיר עמד על כך שאין לו קו אידיאולוגי שהנחה אותו בביצוע העבירות, טען למעשה שנגרר אחרי מי שהיה נאשם 1 בכתב האישום, וטען, אם כי במרומז, כי הכרעת הדין של בית המשפט המחוזי היא הנכונה והיה על בית המשפט העליון לדחות את ערעור המדינה ולא להרשיעו בעבירות הנוספות בהן הורשע.

**ועדת שחרורים במקום מושבה בבית הסוהר קציעות
לפי חוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א - 2001**

וש"ר 19-09-26709 (אסיר) נ' מדינת ישראל

5. לפנינו אסיר בן 28, נשוי ואב לשלושה ילדים, תושב בית חנינא, אשר מרצה כאמור את מאסרו הראשון. האסיר סובל ממחלה קשה, אותה הוריש גם לבנו הפעוט. חלק מהדיון בבית המשפט המחוזי ובבית המשפט העליון נסב גם סביב מחלת האסיר, מחלה ממנה סבל גם בעת ביצוע העבירות בהן הורשע ואשר לא היה במצב רפואי זה כדי למנוע אותו מלבצע את העבירות. ודוק, לא מדובר בעבירות שבוצעו ברגע אחד, אלא מדובר בעבירות שנמשכו לאורך תקופה, תוך חבירה של מספר אנשים יחד, באופן מתוכנן ומוקפד.
  6. עיון בחוות הדעת של מרכז אלאמל מציג תמונה שונה בעניינו של האסיר. מרכז אלאמל התרשם כי קיים קשר בין התנהלות המבקש לבין האירועים שקדמו לגירושי הוריו ולאחריהם. מרכז אלאמל קיבל את טענת המבקש כי פעל בשל לחץ חברתי וכי הפיק לקחים מתקופת ריצוי מאסרו הראשונה, זו שנגזרה עליו על ידי בית המשפט המחוזי, עובר לקבלת הערעור בבית המשפט העליון. מרכז אלאמל התרשם, כפי שכבר נטען על ידי האסיר ובאת כוחו, כי שלוש השנים בהם התהלך חופשי העידו על שינוי והתפכחות של האסיר. להתרשמות מרכז אלאמל האסיר מודה באשמה, מביע חרטה ולוקח אחריות על מעשיו.
  7. התרשמותנו שונה. מדברי האסיר עולה כי האסיר לא מודה בכל העבירות בהן הורשע ולא לוקח אחריות מלאה על מעשיו, אלא מבקש להשליך אחריות למעשיו על אחרים ובעיקר על נאשם 1. זאת ועוד, האסיר לא השלים עם פסק הדין של בית המשפט העליון ובדבריו לפנינו עמד על כך שניתן היה להסתפק בהרשעתו ובעונש שנגזר עליו על ידי בית המשפט המחוזי. האסיר גם הסביר את ביצוע העבירות בהיותו פזיז ואימפולסיבי – אולם כפי שצינו לעיל, מדובר בעבירות מתוכננות היטב, על ידי חבורה של אנשים, אשר בוצעו לאורך התקופה, בדרכים שונות ובמקומות שונים, ואין בינן לבין אימפולסיביות ופזיזות דבר וחצי דבר.
  8. כידוע, על פי ההלכה, כשמדובר באסירים ביטחוניים, המבצעים עבירות על רקע אידיאולוגי - הנטל על האסיר להוכיח שהוא זנח קו אידיאולוגי זה, שכן שחרור מוקדם הוא לא זכות קנויה. באשר לטענה כי קיים קושי לאסיר ביטחוני להרים את הנטל המונח על כתפיו, יפה קביעתו של כב' השופט עמית גם לענייננו:
- "... מה שהמבקש תיאר כנטל הוכחה בלתי אפשרי, אינו אלא אי עמידה
בנטל ההוכחה המוטל עליו. לא אכחד כי דרכם של אסירים ביטחוניים
לשחרור מוקדם לא דרך קלה היא, נוכח הנטל המוגבר המוטל עליהם
להוכיח העדר מסוכנות, אך אין יסוד לטענה שהיא חסומה בפניהם כליל.
ומכל מקום, כלל ידוע הוא שאין לו לאסיר זכות קנויה לשחרור מוקדם"**
- [ראו רע"ב 119/19 פלוני נ' וועדת השחרורים (14.4.19) והאסמכתאות שם].
9. באת כוח האסיר הגישה פניה לבית הסוהר בבקשה לשנות סיווג האסיר מביטחוני לפלילי ולבטל את שיוכו הארגוני ואת תשובת בית הסוהר לבקשה. לא למותר לציין, כי המענה שניתן על ידי בית

**ועדת שחרורים במקום מושבה בבית הסוהר קציעות
לפי חוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א - 2001**

וש"ר 19-09-2019 (אסיר) נ' מדינת ישראל

1 הסוהר היה מפורט וענייני, מגובה בדין ובפסיקה וכי על החלטת בית הסוהר לדחות את הבקשה
2 לא הוגשה עתירה - ומשכך למעשה האסיר השלים עם סיווגו ושיוכו הארגוני.

3 10. כאמור לעיל, מפי האסיר שמענו על מצבו הרפואי הקשה ועל מצבו הרפואי של בנו, האסיר ציין
4 כי נקלע לוויכוח בין חוקרי המשטרה לחוקרי השב"כ באשר להיקף העבירות שביצע, כי ביצע את
5 העבירות משום שחשש לסרב להצעת נאשם 1 וכי צריכים היו להסתפק בהכרעת הדין ובגזר הדין
6 של בית המשפט המחוזי. האסיר ציין אמנם שהוא מתחרט על מעשיו, אולם, הרושם כי מדובר
7 בחרטה מהחוץ אל הפה, ללא הבנה של חומרת העבירות, מבלי להביע חרטה כנה ואמיתית על
8 המעשים שביצע ומתוך רצון להשיג רווח משני של שחרור מוקדם וחזרה לביתו, לאשתו ולילדיו.
9 אין בדברים אלו כדי ללמד שהאסיר עבר שינוי אידיאולוגי ותפיסת עולמו לא מגלה עוינות או
10 מסוכנות כלפי ביטחון המדינה.

11 אשר על כן, לא הובאה בפנינו ראיה כלשהי המלמדת על זניחת הקו האידיאולוגי.

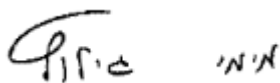
12 עולה מן המקובץ כי האסיר לא עמד בנטל המוטל עליו לשכנע את ועדת השחרורים, בהתאם לסעיף 3
13 לחוק, כי הוא ראוי לשחרור וכי שחרורו לא מסכן את שלום הציבור ומשכך האסיר לא ישוחרר
14 בשחרור מוקדם.

15 **בהתאם לעמדת האסיר ובאת כוחו, בהינתן נתוניו האישיים המורכבים ונסיבות חייו של האסיר –**
16 **הועדה אוסרת פרסום שם האסיר בהחלטה.**

17 הדיון באמצעות שיחת ועידה טלפונית הסתיים.

18 שב"ס מתבקשים לאפשר לאסיר לשוחח עם עורך הדין בתום הדיון.

19 **ניתנה והודעה היום ט' סיוון תש"פ, 01/06/2020 במעמד הנוכחים.**

גב' מימי גילוי,
חברת וועדה

גב' בת שבע זידמן,
חברת וועדה

זהר דולב להמן,
שופטת

מר טל מאור,
נציג שב"ס